

I

Un drac ben bufat

Vet aquí que una vegada... hi havia un drac que es deia Fumeres. No era ni gaire gran ni gaire petit, però tenia la mida suficient per fer patxoca i... respecte. Això és important, perquè un drac que no fa respecte no és un drac com cal.

A més, feia molt de goig, en Fumeres, ja ho crec. Era allò que se'n diu un drac ben plantat.

De fet, era com la majoria dels dracs, no us penseu: cap de serp, cos de cocodril, potes d'àguila, ales de ratapinyada, llengua acabada en punta de dard, cua girada... i, com tots, treia foc per la boca. Però tenia un no-sé-què que el feia especial.

Potser eren les escates brillants, polides, que amb la llum del sol semblaven de nacre.

Tal vegada era la cua que movia amb traça i elegància.

O per ventura... Sí, segur que era això, el que el feia especial: la fumerada que treia pels narius.

Que els dracs treguin fumerols és d'allò més natural, però els fums d'en Fumeres... Ep! Poca broma!

Dels narius, com si de xemeneies es tractés, en sortia un vapor espès amb fortor de pólvora ben carregada de sofre. I en grans quantitats.

Com podeu veure, no és gens estrany, doncs, que es digués Fumeres.

I potser us pregunteu per què li sortien tants fums.

Doncs molt senzill: perquè en tenia molts, perquè era un presumit.

«Que maco que sóc!», deia sovint quan s'emmirallava a les aigües d'un riu, d'un estany o d'un bassiol.

Des de petit que havia estat un drac aviciat. Els seus pares, uns dracs que també feien molt de goig, li ho havien permès tot.

Va passar que en Fumeres va néixer quan ells ja eren força grans. Això va fer que es comportessin més com uns avis que no pas com uns pares. En Fumeres va arribar quan ja no l'esperaven. Quina il·lusió que els va fer, però!

Li reien totes les gràcies i s'admiraven contínuament de la seva criatura.

—No n'hi ha, de dracs tan bufons com el nostre —deia convençuda la mare.

—Ja ho pots ben dir, ja. És el més maco i ferm de tots —afirmava cofoi el pare.

Avesat a sentir sempre tants compliments, en Fumeres s'ho va creure de veritat.

D'altra banda, no tenia gaires amics, no era gaire sociable. Com que sempre es donava tanta importància els altres dragonets el defugien.

—Quins fums!

—Què s'ha cregut?

—Bah, bah, deixem-lo estar, que és un bufat!

I a mesura que es va anar fent gran, la situació va empitjorar.

En Fumeres no entenia que els seus companys no li fessin més cas. Amb el goig que feia i els fumerris que sabia fer!

Ja us ho he dit, era un vanitós.

Tanmateix, malgrat que era un consentit, els seus pares li havien ensenyat a ser independent i a espavilar-se tot sol. Eren conscients que ja eren molt grans i que després de tants centenars d'anys de planar per la Terra, la seva hora arribaria aviat.

I així va ser. Llavors, però, en Fumeres ja s'havia convertit en un jovençà.

El problema va ser el següent: com que no era gens amistós, en faltar els seus progenitors es va quedar molt sol, sol com un mussol, encara que fos un drac. I de mica en mica, va anar perdent els pocs amics que tenia.

No us penseu, però, que a en Fumeres li va importar gaire. No gens. Es veu que en tenia prou amb ell mateix.

Quina falta li feien, els altres?

Cap ni una.

Això, però, era el que pensava llavors.